

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **B. M.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2019, č. j. KrÚ 60655/2019/ODSH/11, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 29. 6. 2020, č. j. 61 A 6/2019 – 46,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 29. 6. 2020, č. j. 61 A 6/2019 – 46, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 13. 8. 2019, č. j. KrÚ 60655/2019/ODSH/11, a rozhodnutí Magistrátu města Pardubice ze dne 10. 7. 2019, č. j. OSA/P-1218/16-D/161, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce na nákladech řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti celkem 20.342 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Pardubice (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 7. 2019, č. j. OSA/P-1218/16-D/161, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 25. 8. 2016 v 7:15 hod, jako řidič motorového vozidla tov. zn. BMW, reg. zn. X, jel na pozemní komunikaci č. I/36 v obci Č., poblíž domu č. p. X, ve směru jízdy od H., (po odečtení možné odchylky měření) rychlostí 71 km/h, čímž překročil v tomto místě obecnou úpravou stanovenou nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h nejméně o 21 km/h. Výše popsáním jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán prvního stupně za tento přestupek žalobci uložil v souladu s § 35 až 40 a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též zákon o odpovědnosti za přestupky), a § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 2.500 Kč a dále mu uložil povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž vyjádřil nesouhlas s tím, že se záměrný kříž celý nacházel na měřeném vozidle. Správní orgány tak dospěly k nesprávnému skutkovému zjištění. Dále žalovanému vyknuł porušení § 37 odst. 3 správního řádu. Ve vztahu k uložené výši pokuty žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro vnitřní rozpornost. Na jednu stranu z něj totiž vyplývá, že správní orgán žalobci uložil pokutu v maximální výši, na druhou stranu z něj vyplývá, že chtěl uložit pokutu na samé spodní hranici. Pokuta na horní hranici je nezákonně vysoká. Podle žalobce nebyli strážníci oprávněni měřit v daném místě, neboť se veřejnoprávní smlouva nevztahovala na měření rychlosti. Žalobci i přes žádost nebyla sdělena pověřená úřední osoba, čímž mu bylo znemožněno podat námitku podjatosti.

[3] Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Skutečnost, že část záměrného kříže se nacházela mimo vozidlo, neměla za následek neplatnost měření, neboť podle judikatury NSS je stěžejní, že umístění záměrného kříže nevzbudilo žádnou pochybnost o tom, že bylo změřeno konkrétní vozidlo a měření probíhalo čelem k vozidlu. Tyto požadavky přitom byly v posuzované věci splněny. K vyjádření ČMI ze dne 27. 11. 2015, z něhož žalobce dovozoval nesprávnost provedeného měření, krajský soud uvedl, že se nemohlo týkat předmětné věci, neboť k přestupku došlo až dne 27. 5. 2016. Z žalobcem předložených tvrzení a podkladů tedy nelze dovodit, že by měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze měřicího přístroje.

[4] Ve vztahu k námitce žalobce o porušení § 37 odst. 3 správního řádu krajský soud s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu po zhodnocení skutkových okolností uvedl, že žalobcem vytýkané pochybení správních orgánů mělo ryze formální charakter a žalobce v jeho důsledku fakticky nikterak nebyl zkrácen na svých právech. Uložená pokuta jednoznačně nebyla nezákonně vysoká, neboť byla stanovena na samotné spodní hranici zákonné sazby, jež činí 2.500 – 5.000 Kč. Argumentace stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí tak je bezpředmětná. Námitce stěžovatele, že strážníci nebyli oprávněni měřit v daném místě rychlost, neboť uzavřená veřejnoprávní smlouva se

pokračování

nevztahovala na měření rychlosti, krajský soud nepřisvědčil, neboť došlo ke splnění podmínky stanovené ve veřejnoprávní smlouvě, jelikož Městská policie Sezemice prováděla měření rychlosti právě v časovém období vymezeném v harmonogramu služeb. Neobstojí ani námitka, že městská policie nevykonávala úkoly dané zákonem o obecní policii, jak jí ukládal čl. II. odst. 1 veřejnoprávní smlouvy. Obecní policie totiž měřením rychlosti vykonávala úkol podle zákona o obecní policii. Ve vztahu k námitce žalobce, že mu nebylo sděleno, kdo je v jeho věci oprávněnou úřední osobou, krajský soud poukázal na konstantní judikaturu NSS, v níž bylo k obdobným námitkám opakovaně vysloveno, že nesdělil-li žalobce důvody tvrzené podjatosti v žalobě, je uplatněná námitka pouze účelová.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž namítl vadu, ke které měl krajský soud přihlížet *ex officio*, spočívající v zániku odpovědnosti stěžovatele za přestupek. Ke spáchání přestupku totiž mělo dojít dne 25. 8. 2016. Podle zákona o odpovědnosti za přestupky, odpovědnost za spáchaný přestupek zanikla do dvou let ode dne jeho spáchání. Stěžovatel dále poukázal na § 20 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a konstatoval, že dva roky ode dne spáchání přestupku uplynuly dne 25. 8. 2018. Rozhodnutí ve věci však bylo vydáno až dne 13. 8. 2019, právní moci nabylo dne 15. 8. 2019 a bylo tedy vydáno téměř rok poté, co zanikla odpovědnost za přestupek. Žalovaný patrně vycházel z § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, který retroaktivně prodlužoval prekluzivní dobu u přestupků spáchaných před účinností tohoto zákona. Toto ustanovení se však ukázalo být protiústavním (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19 a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20).

[6] Stěžovatel dále vyjádřil přesvědčení, že jeho věc posuzovala nikoliv nestranná soudkyně vůči němu a jeho právnímu zástupci. V odůvodnění rozsudku totiž uvedla, že *„v daném případě byl žalobce v průběhu správního řízení zastoupen Ing. M. J., přičemž tento zmocněnec se, jak je soudu známo z vlastní činnosti, v přestupkových řízeních vedených proti různým účastníkům řízení vyskytuje opakovaně [srov. např. řízení vedená před NSS pod sp. zn. 1 As 80/2020, 1 As 412/2019 /bod 55: „Ze správního spisu plyne, že stěžovatel byl již ve správním řízení zastoupen Českou vzájemnou pojišťovnou motoristů, za níž jednal Ing. M. J., který, jak je soudu známo z úřední činnosti, v řadě správních řízení zastupoval obviněné z přestupku v oblasti provozu na pozemních komunikacích, kteří využívají tzv. pojištění proti pokutám. V navazujících řízeních před soudem pravidelně zastoupení přebírá (stejně jako v nyní posuzované věci) advokát Mgr. Václav Voříšek (viz např. řízení vedené u NSS pod sp. zn. 9 As 184/2019, sp. zn. 6 As 126/2019, sp. zn. 6 As 179/2019, sp. zn. 1 As 266/2019, sp. zn. 9 As 283/2018 a další), a lze proto důvodně předpokládat, že tento advokát s Českou vzájemnou pojišťovnou motoristů (Ing. J.) spolupracuje, resp. koordinuje jeho postupy již ve správním řízení a je tak s jednotlivými případy již seznámen.“]* Uvedené považují stěžovatel a jeho zástupce za nepravdivé, jelikož zástupce stěžovatele vždy nepřebíral právní zastoupení osob zastoupených ve správním řízení Ing. M. J., případně Českou vzájemnou pojišťovnou

motoristů. A i kdyby tomu tak bylo, nelze nic kloudného z uvedeného pro rozhodnutí ve věci dovodit. Jestliže soud zamítl žalobu proto, že zástupce stěžovatele převzal zastoupení před soudem, jedná se o vadné odůvodnění rozsudku diskriminační povahy, protože pokud je pro soud podstatné, že zástupce stěžovatele někoho zastoupil, a proto je věc hodna zamítnutí žaloby, jedná se o nepřípustnou diskriminaci žalobce pro osobu advokáta, který se ujal jeho věci. Odkazy samosoudkyně na spisové značky Nejvyššího správního soudu jsou nic neříkající, není zřejmé, na jakou část citovaných rozhodnutí odkazuje. Zástupce stěžovatele popřel, že by spolupracoval s Českou vzájemnou pojišťovnou motoristů, případně že by s ní koordinoval postupy ve správním řízení, případně i s Ing. M. J. Pro tvrzení soudu nejsou žádné důkazy, ostatně soud je ani nepředkládá v odůvodnění rozsudku a pouze uvádí, že to lze důvodně předpokládat, což však nestačí. Soudkyně, která zakládá své soudní rozhodnutí na tvrzení o osobě zástupce stěžovatele, a to ve vztahu a k tíži stěžovatele, není neutrální, ale zjevně předpojatá a nedokáže zajistit zdání spravedlivého procesu.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s kasační stížností napadeným rozsudkem a uvedl, že postupoval podle platného a účinného zákona.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, *trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.*

[11] Podle § 20 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, *přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.*

[12] Podle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, *byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.*

[13] Podle § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, ve znění účinném do 25. 2. 2020 a ke dni rozhodnutí žalovaného, *ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách*

pokračování

pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

[14] Nejvyšší správní soud v prvé řadě konstatuje, že si je vědom vývoje týkajícího se právní úpravy obsažené v § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, který nastal v důsledku derogačních nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS. 15/19, a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS. 4/20, na který stěžovatel poukazuje v kasační stížnosti.

[15] Ústavní soud nálezem ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS. 15/19, zrušil § 112 odst. 2 větu první zákona o odpovědnosti za přestupky. Konstatoval, že: „§ 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky přikazuje užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky dle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před účinností tohoto zákona. Úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, s níž je napadená zákonná úprava v rozporu, jelikož směřuje k ústavně reprobovanému výsledku v podobě užití pozdější úpravy trestnosti, která je v neprospěch obviněného. Z tohoto důvodu je § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny. Ústavní soud souhlasí s městským soudem v tom, že není možný ústavně konformní výklad § 112 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky.“

[16] Nálezem ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS. 4/20, Ústavní soud následně zrušil i původní větu druhou § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky: „Dospěl-li Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 k právnímu názoru, podle kterého je úprava zániku přestupkové odpovědnosti součástí 'trestnosti' ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny (v podrobnostech srov. právní závěry uvedené v citovaném nálezu), nelze mít z důvodů výše uvedených pochyb o tom, že aplikace § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky (ve znění uvedeného nálezu) může vést rovněž ke zhoršení postavení pachatele. Jinak řečeno, k porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny dojde i tehdy, když by pachatel byl potrestán za spáchání přestupku přesto, že by odpovědnost za přestupek podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že přestupek by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. Ústavní soud proto uzavírá, že § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky je v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny. Nutno podotknout, že za této situace není v incidenčním případě (viz sub 3 až 7) možný ústavně konformní výklad § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a lze vystačit s oporou jeho § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.“

[17] Nejvyšší správní soud již dříve vyslovil, že: „důsledky zrušujícího nálezu Ústavního soudu je nutno uplatnit ve všech probíhajících řízeních před orgány veřejné moci bez ohledu na to, v jaké procesní fázi se nacházejí, řízení o kasační stížnosti nevyjímaje.“ (bod 18 rozsudku NSS ze dne 2. 12. 2014 č. j. 6 Ads 80/2013 - 40).

[18] Mezi účastníky je nesporné, že stěžovatel se měl přestupku dopustit dne 25. 8. 2016. Během roční promlčecí doby dle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, která dle § 31 odst. 1 téhož zákona počala běžet dne 26. 8. 2016, byl stěžovatel příkazem správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 7. 2017, č. j. OSA/P-1218/16-D/15, který mu byl doručen dne 25. 7. 2017, uznán vinným za předmětný přestupek. Tímto příkazem došlo k přerušení promlčecí doby podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky.

[19] Podle právní úpravy účinné ke dni spáchání přestupku a do dne 30. 6. 2017, tj. podle § 20 odst. 3 zákona o přestupcích, činila maximální lhůta k projednání přestupku 2 roky. Podle právní úpravy účinné ode dne 1. 7. 2017, tj. podle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky zaniká odpovědnost za předmětný přestupek nejdéle za tři roky (nejde-li o přestupek, za nějž může být uložena pokuta vyšší než 100.000 Kč).

[20] Vzhledem k tomu, že § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, který stanovil, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku a uložení sankce se ode dne účinnosti tohoto zákona neužijí a ukládal postupovat podle toho zákona, bylo zrušeno výše uvedenými nálezy Ústavního soudu, a není již součástí právního řádu, je třeba na posuzovaný případ v souladu s § 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod použít pro stěžovatele příznivější právní úpravu. Pro stěžovatele je příznivější úprava zániku odpovědnosti za přestupek obsažená v § 20 odst. 3 zákona o přestupcích, účinného v době spáchání přestupku, neboť dle něj prekluzivní lhůta činí nejdéle dva roky, oproti právní úpravě obsažené v § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle které zaniká odpovědnost za předmětný přestupek nejpozději uplynutím tří let.

[21] Prekluzivní doba pro odpovědnost za přestupek podle § 20 odst. 3 zákona o přestupcích tak v posuzované věci uplynula dne 25. 8. 2018. Rozhodnutí žalovaného však bylo vydáno až dne 13. 8. 2019 a nabylo právní moci dne 15. 8. 2019, tj. po uplynutí této lhůty. Nejvyšší správní soud proto v situaci, kdy došlo k prekluzi odpovědnosti stěžovatele za spáchaný přestupek, rozsudek krajského soudu a rozhodnutí správních orgánů zrušil.

[22] Za této situace je již nadbytečné zabývat se dalšími kasačními námitkami. Pouze pro úplnost, tak Nejvyšší správní soud konstatuje, že není dán stěžovatelem namítaný důvod podjatosti samosoudkyně, která posuzovanou věc rozhodla. Stěžovatelem kritizovaná část odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku, z níž stěžovatel a jeho zástupce tuto podjatost dovozují, totiž představuje pouze citaci závěrů uvedených v bodu 55 rozsudku NSS ze dne 16. 3. 2020, č.j. 1 As 412/2019 – 32. Tato citace představuje pouhý popis skutečnosti, která je Nejvyšší správnímu soudu známa z úřední činnosti a která ostatně nastala i v posuzované věci, neboť stěžovatel byl rovněž ve správním řízení zastoupen Ing. M. J. Z uvedených závěrů NSS proto nelze dovozovat podjatost samosoudkyně, diskriminaci stěžovatele, resp. jeho zástupce, či snad dokonce difamující tvrzení vůči zástupci stěžovatele, jak to tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti.

pokračování

[23] Polemikou zástupce stěžovatele ohledně nezveřejňování osobních údajů a plné anonymizace rozsudků se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval např. v usneseních ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 – 161, a ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 – 145, a dále např. v rozsudcích ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018 – 35, ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019 – 33, ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 – 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 – 38, a ze dne 28. 11. 2018 č. j. 8 As 64/2018 – 44). Tyto závěry jsou tedy zástupci stěžovatele z předchozích řízení dostatečně známy. Nejvyšší správní soud proto nebude své úvahy opakovat a ve stručnosti odkazuje na výše zmíněná rozhodnutí, s tím, že na nich nic nemění ani argumentace zástupce stěžovatele, v níž dovozuje, že zveřejňováním soudních rozhodnutí dochází ke zveřejňování jeho majetku.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil. Již v řízení o žalobě zde byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a krajský soud by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než tato rozhodnutí zrušit. Proto povaha věci umožňuje, aby Nejvyšší správní soud o žalobě sám rozhodl a podle § 110 odst. 2 písm. a), § 78 odst. 1 věty první, odst. 3 a 4 s. ř. s. současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro nezákonnost také rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitým přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[25] Za této situace je Nejvyšší správní soud povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. náhradu nákladů řízení proti žalovanému.

[26] Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 8.000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč).

[27] Dále má stěžovatel právo na náhradu nákladů zastoupení. Stěžovatel byl v řízení před krajským soudem i v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem. Pro určení výše nákladů na zastoupení se užije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Stěžovatelův zástupce učinil celkem tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí věci, podání žaloby a kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby náleží zástupci mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Soud tedy přiznal stěžovatelově zástupci odměnu za tři úkony právní služby ve výši 3 x 3.100 Kč a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 10.200 Kč. Tato částka se zvyšuje o příslušnou sazbu DPH, neboť zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem

DPH. Žalobce tak má nárok na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v částce celkem 20.342 Kč.

[28] Žalovaný je povinen náhradu nákladů řízení zaplatit stěžovateli k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta, ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu